

ਅਪੀਲੀ ਸਿਵਲ।

ਬਿਸ਼ਨ ਨਰਾਇਣ ਜੇ.

ਸ਼੍ਰੀ ਐੱਨ. ਐੱਮ. ਕੇਵਲਰਾਮਾਨੀ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ, - ਮੁਦਈ-

ਅਪੀਲਕਰਤਾ।

*

ਬਨਾਮ

ਮਿਸਟਰ ਜੇ.ਡੀ. ਟਾਈਟਲਰ, - ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ-ਜਵਾਬਦਾਤਾ।

1951 ਦੀ ਨਿਯਮਤ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਨੰ. 824

ਇੰਡੀਅਨ ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ (1908 ਦਾ IX)—ਸੈਕਸ਼ਨ 5 ਅਤੇ 12 (2)—ਕਾਪੀਆਂ ਦੀ ਸਪਲਾਈ ਲਈ ਨਿਯਮਾਂ ਦਾ ਨਿਯਮ 13-ਏ-9—ਆਖਰੀ ਕੰਮਕਾਜੀ ਦਿਨ 'ਤੇ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਇਆ ਗਿਆ—ਅਦਾਲਤ ਲੰਬੀ ਛੁੱਟੀ ਲਈ ਬੰਦ—ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਾਪੀਆਂ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਮੁੜ ਖੋਲ੍ਹਣ 'ਤੇ (ਡੀ.ਐਲ.ਆਰ. 6 ਰੰਗ 29 (ਪੀ.ਸੀ.) (2) ILR J5 Mad.l

ਦੀ ਧਾਰਾ 12(2) ਦੇ ਅਧੀਨ ਲੋੜੀਂਦਾ ਸਮਾਂ—ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕਾਪੀਆਂ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ—ਕੋਰਟ ਦੇ ਮੁੜ ਖੋਲ੍ਹਣ 'ਤੇ ਲਈਆਂ ਗਈਆਂ ਕਾਪੀਆਂ—ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ 4 ਵੇਂ ਦਿਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਪੀਲ ਕਾਪੀਆਂ ਦੀ, ਪਿਛਲੇ ਦੋ ਦਿਨ ਛੁੱਟੀਆਂ ਹੋਣ ਕਾਰਨ- ਕੀ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਨਾ ਦੇਣ ਲਈ ਕਾਫੀ ਕਾਰਨ ਹੈ।

ਅਦਾਲਤੀ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ 31 ਅਗਸਤ, 1950 ਨੂੰ ਸ਼ਾਮ 5 ਵਜੇ ਆਖਰੀ ਕੰਮਕਾਜੀ ਦਿਨ। ਲੰਬੀ ਛੁੱਟੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਇਆ। ਅਦਾਲਤ 3 ਅਕਤੂਬਰ, 1950 ਨੂੰ ਮੁੜ ਖੋਲ੍ਹੀ ਅਤੇ ਮੁਦਈ ਨੇ ਉਸ ਦਿਨ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਾਪੀਆਂ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ। ਕਾਪੀਆਂ 16 ਅਕਤੂਬਰ, 1950 ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਹੋ ਗਈਆਂ। ਅਦਾਲਤਾਂ 17 ਅਕਤੂਬਰ, 1950 ਤੋਂ 25 ਅਕਤੂਬਰ, 1950 ਤੱਕ ਬੰਦ ਹੋ ਗਈਆਂ। ਮੁਦਈ ਨੇ 26 ਅਕਤੂਬਰ, 1950 ਨੂੰ ਕਾਪੀਆਂ ਲੈ ਲਈਆਂ ਅਤੇ 30 ਅਕਤੂਬਰ, 1950 ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ, ਸਮਾਂ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਨਾਲ। ਹੇਠਲੀ ਏਪੀ ਪੈਲੇਟ ਕੋਰਟ ਨੇ ਸਮੇਂ ਦੀ ਰੋਕ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਮੁਦਈ ਨੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਹੈ।

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਾਪੀਆਂ ਦੀ ਸਪਲਾਈ ਲਈ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਪੁਲੇ 13-ਏ-9 ਅਧੀਨ ਪ੍ਰੀ-ਸਾਈਡਿੰਗ ਅਫਸਰ ਦੀ ਪਿਛਲੀ ਆਗਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਾਪੀਆਂ ਲਈ ਕੋਈ ਅਰਜ਼ੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ। 31 ਅਗਸਤ, 1950 ਨੂੰ ਕਾਪੀਆਂ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਦਿਨ ਕਾਪੀਆਂ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਲਈ ਕੋਈ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਕਦਮ ਨਹੀਂ ਚੁੱਕਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਵਾਜਬ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਾਪੀਆਂ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਮਿਤੀ 'ਤੇ ਸਪਲਾਈ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾ ਸਕਦੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾ ਸਕਦੀਆਂ ਸਨ। 16 ਅਕਤੂਬਰ, 1950 'ਤੇ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ 30 ਅਕਤੂਬਰ, 1950 ਨੂੰ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਸੀਮਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇ ਕਿ ਮੁਦਈ ਨੇ 1 ਸਤੰਬਰ, 1950 ਨੂੰ ਕਾਪੀਆਂ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਦਾ ਲਾਭ ਲੈਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ। ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਾਪੀਆਂ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ 3 ਅਕਤੂਬਰ, 1950 ਨੂੰ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਮੁੜ ਖੋਲ੍ਹਣ 'ਤੇ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਅਰਜ਼ੀ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਕਾਪੀਆਂ 16 ਅਕਤੂਬਰ 1950 ਨੂੰ ਪੜ੍ਹੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ ਅਦਾਲਤਾਂ 17 ਤੋਂ 25 ਅਕਤੂਬਰ ਤੱਕ ਬੰਦ ਰਹੀਆਂ। ਕਾਪੀਆਂ ਵੀਰਵਾਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ, 26 ਅਕਤੂਬਰ, 28 ਨੂੰ ਆਖਰੀ ਸ਼ਨੀਵਾਰ ਸੀ ਅਤੇ 29 ਤਰੀਕ ਐਤਵਾਰ ਸੀ, ਅਪੀਲ ਸੋਮਵਾਰ ਨੂੰ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਹਨਾਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸੀਮਾ ਦੇ ਘੇਰੇ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਨਾ ਦੇਣ ਦਾ ਕਾਫੀ ਕਾਰਨ ਸੀ।

28 ਮਈ, 1951 ਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਪੀਲੀ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਸ਼੍ਰੀ ਟੇਕ ਚੰਦ ਵਿੱਜ, ਸੀਨੀਅਰ ਸਬ ਜੱਜ,

ਦਿੱਲੀ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਹੁਕਮ, ਸ਼੍ਰੀ ਚੇਤਨ ਦਾਸ ਜੈਨ, ਸਬ ਜੱਜ, ਪਹਿਲੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ, ਦਿੱਲੀ ਦੀ ਨਿਯਮਤ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ, ਸਿਤੀ 31 ਅਗਸਤ, 1950, ਭਾਈਵਾਲੀ ਨੂੰ ਭੰਗ ਕਰਨ ਅਤੇ ਖਾਤਿਆਂ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਾਰੀ ਲਈ ਮੁਦਈ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਫਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕਰਦੇ ਹੋਏ।

ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ ਭਾਗਵਤ ਦਿਆਲ।

ਗੁਰਬਚਨ ਸਿੰਘ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹਨ।

ਨਿਰਣਾ

ਬਿਸ਼ਨ ਨਰਾਇਣ, ਜੇ. ਇਹ ਦੂਸਰੀ ਅਪੀਲ 1948 ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਕੂਲ ਜੋ ਨਵੀਨ ਭਾਰਤ ਹਾਈ ਸਕੂਲ, ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਨਾਮ ਅਤੇ ਸ਼ੈਲੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਭਾਈਵਾਲੀ ਨੂੰ ਭੰਗ ਕਰਨ ਲਈ ਦਾਇਰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਭਾਈਵਾਲੀ ਨੂੰ ਭੰਗ ਕਰਨ ਅਤੇ ਖਾਤਿਆਂ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਮੁਦਈ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਪਰ ਕਮਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ ਜਿਸ ਨੂੰ ਇਹਨਾਂ ਖਾਤਿਆਂ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਲਈ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਦਾਲਤ ਨੇ 31 ਅਗਸਤ, 1950 ਨੂੰ ਦੋਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੂੰ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਇਆ। ਮੁਦਈ ਨੇ 30 ਅਕਤੂਬਰ, 1950 ਨੂੰ ਸੀਨੀਅਰ ਸਬ-ਜੱਜ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਸੀਮਾ ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ। ਸਮਾਂ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਐਕਟ. ਸਿਖਿਆਰਥੀ ਸੀਨੀਅਰ ਸਬ-ਜੱਜ ਨੇ ਇਸ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਸਮਾਂ ਰੋਕ ਕੇ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਮੁਦਈ ਧਿਰ ਨੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਹੈ।

ਮੌਜੂਦਾ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ ਉਹ ਨੁਕਤੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਅਪੀਲ ਸਿੱਖਿਅਤ ਸੇਨੀਓਰੀ ਦੇ ਉਪ-ਜੱਜ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਕੀ ਸੀਮਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਮਾਂ ਵਧਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਪਰੋਕਤ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਤੱਥ ਇਹ ਹਨ ਕਿ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਸ਼ਾਮ 5 ਵਜੇ ਧਿਰਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੂੰ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਇਆ।

31 ਅਗਸਤ, 1950, ਜੋ ਕਿ 1 ਸਤੰਬਰ, 1950 ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈਆਂ ਲੰਬੀਆਂ ਛੁੱਟੀਆਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਖਰੀ ਕੰਮਕਾਜੀ ਦਿਨ ਸੀ। ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤਾਂ 3 ਅਕਤੂਬਰ, 1950 ਨੂੰ ਮੁੜ ਖੁੱਲ੍ਹੀਆਂ, ਅਤੇ ਮੁਦਈਆਂ ਨੇ ਫੈਸਲੇ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਾਪੀਆਂ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਉਸ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰੀਲੀ ਮਾਈਨਰੀ ਫਰਮਾਨ। ਕਾਪੀਆਂ 'ਤੇ ਦਿੱਤੇ ਸਮਰਥਨ ਅਨੁਸਾਰ ਇਹ 16 ਅਕਤੂਬਰ, 1950 ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਸਨ। ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ 17 ਅਕਤੂਬਰ, 1950 ਤੋਂ 25 ਅਕਤੂਬਰ, 1950 ਤੱਕ ਦੁਸਹਿਰੇ ਅਤੇ ਈਦ ਦੀਆਂ ਛੁੱਟੀਆਂ ਲਈ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਮੁਦਈਆਂ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਕਾਪੀਆਂ ਦੀ ਡਿਲਿਵਰੀ ਮੁੜ ਖੁੱਲ੍ਹਣ 'ਤੇ ਕੀਤੀ ਸੀ। 26 ਅਕਤੂਬਰ, 1950 ਨੂੰ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੀ। ਅਪੀਲ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਹੈ, 30 ਅਕਤੂਬਰ, 1950 ਨੂੰ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।

ਮੁਦਈਆਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਸਬਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 12 (2) ਅਧੀਨ ਕਾਪੀਆਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦਾ ਸਮਾਂ 31 ਅਗਸਤ, 1950 ਤੋਂ 26 ਤਰੀਕ ਤੱਕ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਕਤੂਬਰ, 1950 ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਮਿਆਦ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਸੀਨੀਅਰ ਸਬ ਜੱਜ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸੀਮਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਅਜਿਹਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਉਣ ਲਈ ਕੋਈ

ਉਸ ਸਮੇਂ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਸ੍ਰੀ ਐਨ.ਐਮ. ਇਹ ਵੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਨੇ ਦੋਖਿਆ ਕਿ ਮੁਦਈ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ

ਤਰੀਕ ਤੈਅ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ। 31 ਅਗਸਤ, 1950 ਨੂੰ ਸ਼ਾਮ 5 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਉਸ ਨੇ ਧਿਰਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲਾਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾ ਕੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਖਰਚੇ ਸਮੇਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਲਈ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਇਸ ਦੋਸ਼ ਦੀ ਸ਼ੁੱਧਤਾ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਫੈਸਲਾ 31 ਅਗਸਤ, 1950 ਨੂੰ ਸ਼ਾਮ 5 ਵਜੇ, ਭਾਵ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸੁਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਸੰਯੋਗ ਹੀ ਸੀ ਕਿ ਮੁਦਈਆਂ ਦੇ ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਵਕੀਲ ਮਿਸਟਰ ਐਫ.ਸੀ. ਬੇਦੀ ਉਸ ਸਮੇਂ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਅਹਾਤੇ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਸਨ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਉਸ ਦਿਨ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਉਣ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ। ਇਹ ਕਿਸੇ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਮੁਦਈ

ਇਹ ਸਭ ਤੋਂ ਅਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸ੍ਰੀ ਬੇਦੀ 14 ਟਾਈਪ ਕੀਤੇ ਪੰਨਿਆਂ ਤੱਕ ਦਾ ਪੂਰਾ ਫੈਸਲਾ ਪੜ੍ਹ ਸਕਦੇ ਸਨ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ ਜਾਂ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੰਦੇ ਸਨ। ਯੋਗਤਾ 'ਤੇ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਸਾਰੇ ਮੁਦਈਆਂ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਹਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਸਿਰਫ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਹੈ। ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਆਰਡੀਨਰੀ ਕੋਰਸ ਵਿੱਚ ਸ੍ਰੀ ਬੇਦੀ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਦੇ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚ ਸਕਦੇ ਸਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੁਵੱਕਿਲਾਂ ਲਈ ਮੁਢਲੇ ਫਰਮਾਨ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕਰਨੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਸ੍ਰੀ ਬੇਦੀ ਦੇ ਗਾਹਕ ਉਸ ਸਮੇਂ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਸਨ ਅਤੇ ਆਮ ਕੋਰਸ ਵਿੱਚ, ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਾਪੀਆਂ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਵਕੀਲ ਲਈ ਆਪਣੇ ਗਾਹਕਾਂ ਦੀਆਂ ਹਦਾਇਤਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋਵੇਗੀ ਕਿਉਂਕਿ ਅਜਿਹੀ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਖਰਚਾ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕਾਪੀਆਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣ ਲਈ ਹਾਜ਼ਰ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਫਰਮਾਨ ਨੇ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰੀ- ਸਾਈਡਿੰਗ ਅਫਸਰ ਦੀ ਪਿਛਲੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਲਏ ਬਿਨਾਂ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਾਪੀ ਲਈ ਕੋਈ ਅਰਜ਼ੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਕਾਪੀਆਂ ਦੀ ਸਪਲਾਈ ਲਈ ਨਿਯਮਾਂ ਦਾ ਨਿਯਮ 13-ਏ-9 ਪੜ੍ਹਦਾ ਹੈ: -

“ਹਾਈ ਕੋਰਟ, ਜਾਂ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜਾਂ ਸੈਸ਼ਨ ਕੋਰਟ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਜਾਂ ਹਾਈ ਫਾਈਨੈਂਸ਼ੀਅਲ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੇ ਦਫਤਰ ਜਾਂ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਰਿਕਾਰਡ ਦੀ ਕਾਪੀ

ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ, ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਕੀਤੀ ਗਈ, ਜਾਂ ਦਫਤਰ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਰਿਕਾਰਡ ਬਿਨੈ-ਪੱਤਰ ਦੇ ਸਮੇਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, (ਅਦਾਲਤ ਜਾਂ ਸਬੰਧਤ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੀ ਆਗਿਆ) ਨਾਲ ਹੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਸ਼੍ਰੀ ਐਨ.ਐਮ

"

ਕੇਵਲਰਮਣੀ,

(3) ਅਦਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਲੀਬਿਟ ਕੇਸਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦੇ ਕੇਸਾਂ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਪ੍ਰੀਜ਼ਾਈਡਿੰਗ ਅਫਸਰ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਵਿਜੇ ਡੀ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ- ਟਾਈਟਲਰ ਬਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਸਬੰਧਤ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਬਿਨੈਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਜਾਏਗੀ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਉਹ ਨਰਾਇਣ, ਜੇ. ਆਪਣੀ ਅਰਜ਼ੀ ਕਾਪੀ ਕਰਨ ਲਈ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ

ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਹੈੱਡਕੁਆਰਟਰ 'ਤੇ ਏਜੰਟ ਜਾਂ ਤਹਿਸੀਲਾਂ ਦੇ ਇੰਚਾਰਜ ਅਫਸਰ ਆਦਿ ਨੂੰ।

ਇਸ ਨਿਯਮ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਸ਼੍ਰੀ ਬੇਦੀ ਲਈ 31 ਅਗਸਤ, 1950 ਨੂੰ ਸ਼ਾਮ 5 ਵਜੇ, ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੁਵੱਕਿਲਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤੀ ਰਾਹਤ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਇੱਕ ਫਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਵਿਸਥਾਰ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ। ਉਸ ਦੇ ਗਾਹਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਗਾਹਕਾਂ ਦੀ ਗੈਰ-ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਾਪੀਆਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਲਈ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਹੈਰਾਨੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀ ਬੇਦੀ ਨੇ ਅਜਿਹੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ ਤੋਂ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਡਿਕਰੀ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਾਪੀਆਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਲਈ ਤੁਰੰਤ ਅਰਜ਼ੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ। ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਾਪੀਆਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਪ੍ਰੀਜ਼ਾਈਡਿੰਗ ਅਫਸਰ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ ਅਤੇ 3 ਅਕਤੂਬਰ 1950 ਨੂੰ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਮੁੜ ਖੁੱਲ੍ਹਣ 'ਤੇ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਜਾਂ ਉਸ ਦੇ ਮੁਵੱਕਿਲ ਨੇ 1 ਸਤੰਬਰ 1950 ਨੂੰ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਅਤੇ 16 ਅਕਤੂਬਰ, 1950 ਨੂੰ ਇੱਕ ਕਾਪੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਅਤੇ, ਇਸ ਲਈ, ਉਸਦੀ ਦਲੀਲ ਸੀ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀ ਬੇਦੀ ਵੀ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਕਿ ਸਤੰਬਰ ਦੀਆਂ ਛੁੱਟੀਆਂ ਦੌਰਾਨ ਨਕਲ ਵਿਭਾਗ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀ ਬੇਦੀ ਲਈ ਸਤੰਬਰ ਮਹੀਨੇ ਦੌਰਾਨ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਸੀ। ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਨਕਲ ਵਿਭਾਗ ਨੇ - ਸ਼੍ਰੀ ਗੁਰਬਚਨ ਸਿੰਘ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੁਵੱਕਿਲ ਦੀ ਮਿਤੀ 1 ਸਤੰਬਰ, 1950 ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਸਹੀ ਮੰਨਿਆ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਨਿਯਮ 13-ਏ- ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਨੱਚਣਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। 9 ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਮੰਨਣ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਜ਼ਰ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਅਰਜ਼ੀ ਸਿਰਫ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਆਪਣੀ ਅਪੀਲ ਦੀ ਤਨਦੇਹੀ ਨਾਲ ਪੈਰਵੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸੀਮਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 12 (2) ਦੇ ਅੰਦਰ ਇੱਕ ਮੁਕੱਦਮਾਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਕਾਪੀਆਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਗਿਆ ਕੋਈ ਖਾਸ ਸਮਾਂ, ਹਰੇਕ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਸਥਿਤੀਆਂ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਮੋਥਾ ਨਾਥ ਬਨਾਮ ਲੀ (1) ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਿਵੀ ਕੌਂਸਲ ਦੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਦੁਆਰਾ, ਇਸ ਉਪਭਾਗ ਵਿੱਚ 'ਸਮਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਵਾਲੀ ਸਾਈਟ' ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਰਥ "ਸਹੀ ਅਤੇ ਵਾਜਬ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲੋੜੀਂਦੇ" ਸਮੇਂ ਲਈ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਓ ਆਰਟਸ ਦੇ ਆਖਰੀ ਕੰਮਕਾਜੀ ਦਿਨ, ਭਾਵ ਸ਼ਾਮ 5 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ, ਮੁਦਈ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਇਹ ਵਿਚਾਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਨਿਯਮ 13-ਏ-9 ਅਧੀਨ ਪ੍ਰੀਜ਼ਾਈਡਿੰਗ ਅਫਸਰ ਦੀ ਆਗਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਮੈਂ ਇਹ ਰਾਏ ਕਿ 1 ਸਤੰਬਰ, 1950 ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ 16 ਅਕਤੂਬਰ, 1950 ਤੱਕ, ਜਦੋਂ ਕਾਪੀਆਂ ਤਿਆਰ ਸਨ, ਨੂੰ ਕਾਪੀਆਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ "ਲੋੜੀਂਦਾ ਸਮਾਂ" ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮਦਰਾਸ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਾਂ ਨੂੰ ਸਮੀਨਾਥਾ ਅਈਅਰ ਬਨਾਮ ਵੈਕਟਸੁਥਾ ਅੱਯਰ (2), ਸਮਾਨ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ- v

"ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰਨਾ ਅਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਸਮਾਂ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕੱਟਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਮਿਆਦ 5 ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਜਿਸ ਤੋਂ ਸਮਾਂ ਕੱਟਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਕਾਪੀ ਲਈ ਅਸਲ ਅਰਜ਼ੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਅਸੀਂ ਸੋਚਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ

(1) ਐਲ.ਐਲ.ਆਰ. 49 ਕੈਲ. 99:) ———

(2) ਐਲ.ਐਲ.ਆਰ. 27 ਪਾਗਲ. 21

ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ। ਇਸ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਅਸੀਂ ਸੋਚਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ 23 ਦਸੰਬਰ, ਤੋਂ 6 ਜਨਵਰੀ ਤੱਕ ਦੀ ਮਿਆਦ ਕੱਟਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ, ਚੌਵੇਂ ਦਿਨ ਅਜਿਹੇ ਸਮੇਂ ਸਮੇਤ, ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ 'ਲੋੜੀਂਦੇ ਸਮੇਂ' ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣਨ ਲਈ ਲਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਕਾਪੀ।"

,ਇਹਨਾਂ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਸਮਝੌਤੇ ਵਿੱਚ ਹਾਂ ਜੋ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ 'ਤੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। 31 ਅਗਸਤ, 1950 ਨੂੰ ਕਾਪੀਆਂ ਲਈ ਇੱਕ ਐਪੈਚਕੋਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਕਾਪੀਆਂ ਦੀ ਖਰੀਦ ਲਈ ਉਸ ਦਿਨ ਕੋਈ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਕਦਮ ਨਹੀਂ ਚੁੱਕਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਵਾਜਬ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਾਪੀਆਂ 16 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾ ਸਕਦੀਆਂ ਸਨ। of ਅਕਤੂਬਰ, 1950। ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ 'ਤੇ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ 30 ਅਕਤੂਬਰ, 1950 ਨੂੰ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਸੀਮਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਦਾਇਰ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਹੋਰ ਸਵਾਲ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਟੋਪੀ ਰੱਖੀ ਗਈ ਹੋਵੇ, ਮੁਦਈ ਨੂੰ 1 ਸਤੰਬਰ ਨੂੰ ਕਾਪੀਆਂ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ। 1950, ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਦਾ ਲਾਭ ਲੈਣ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹਨ। ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਾਪੀਆਂ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ 3 ਅਕਤੂਬਰ, 1950 ਨੂੰ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਮੁੜ ਖੁੱਲ੍ਹਣ 'ਤੇ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਅਰਜ਼ੀ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। 16 ਅਕਤੂਬਰ 1950 ਨੂੰ ਕਾਪੀਆਂ ਤਿਆਰ ਹੋ ਗਈਆਂ। ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ ਅਦਾਲਤਾਂ 17 ਤੋਂ 25 ਅਕਤੂਬਰ ਤੱਕ ਦੁਸ਼ਹਿਰੇ ਅਤੇ ਈਦ ਦੀਆਂ ਛੁੱਟੀਆਂ ਲਈ ਬੰਦ ਰਹੀਆਂ। ਸ੍ਰੀ ਬੇਦੀ ਨੇ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਹੁੰਦੇ ਸਮੇਂ ਤਿਆਰ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਕਾਪੀਆਂ ਲੈਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਨਕਲ ਵਿਭਾਗ ਕੋਲ ਭੇਜ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਹ ਮੰਦਭਾਗਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕਾਪੀਆਂ ਦੁਸ਼ਹਿਰੇ ਦੀਆਂ ਛੁੱਟੀਆਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਖਰੀ ਕੰਮ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਵੀ ਤਿਆਰ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਗੱਲ ਹੈ।

ਇਹ ਦੁਰਘਟਨਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਖਾਸ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਸਾਢੇ ਝਗੜਿਆਂ ਨੇ ਕਾਪੀਆਂ ਲਈ ਨਕਲ ਵਿਭਾਗ ਕੋਲ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਿਆ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਕਾਪੀਆਂ ਦੀ ਸਪੁਰਦਗੀ 26 ਅਕਤੂਬਰ, ਭਾਵ ਵੀਰਵਾਰ ਨੂੰ ਮੁੜ ਖੋਲ੍ਹਣ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਲਈ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸੋਮਵਾਰ 30 ਅਕਤੂਬਰ ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਲਈ ਚਾਰ ਦਿਨ ਦਾ ਸਮਾਂ ਲਿਆ ਗਿਆ। ਸ੍ਰੀ ਬੇਦੀ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਹ ਸਾਰਾ ਸਮਾਂ ਕੇਸ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਲਾਇਆ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਬਾਰੀਕੀ ਨਾਲ ਜਾਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਕੇਸ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਨੂੰ ਚਾਰ ਦਿਨ * ਅਧਿਐਨ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਗੈਰ-ਵਾਜਬ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਮੁਦਈਆਂ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲਾਂ ਦੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਿਹਨਤ ਦੀ ਘਾਟ ਸੀ। ਕਾਪੀਆਂ ਵੀਰਵਾਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ, 28 ਤਰੀਕ ਨੂੰ ਆਖਰੀ ਸ਼ਨੀਵਾਰ ਸੀ ਅਤੇ 29 ਤਰੀਕ ਨੂੰ ਐਤਵਾਰ ਛੁੱਟੀ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਸੋਮਵਾਰ ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਹਨਾਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸੋ

ਮੰਨਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੁਦਈ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸਫਲ ਹੋਏ ਹਨ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਕੋਲ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਨਾ ਦੇਣ ਲਈ ਕਾਫੀ ਕਾਰਨ ਸਨ।

ਉੱਪਰ ਦਿੱਤੇ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਮੈਂ ਇਸ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦਾ/ਕਰਦੀ ਹਾਂ, ਸੀਨੀਅਰ ਸਬ-ਜੱਜ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਫਰਮਾਨ ਨੂੰ ਪਾਸੇ ਰੱਖਦੀ ਹਾਂ ਅਤੇ ਕਨੂੰਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਰਿਮਾਂਡ ਵਿੱਚ ਲੈਂਦੀ ਹਾਂ। ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ 14 ਮਾਰਚ, 1955 ਨੂੰ ਸੀਨੀਅਰ ਸਬ ਜੱਜ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਹੋਣ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਧਿਰਾਂ ਆਪੋ ਆਪਣਾ ਖਰਚਾ ਚੁੱਕਣਗੀਆਂ।

ਡਿਸਕਲੇਮਰ:- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਕੰਚਨ